

DE LEUGEN

STELLA GRAY

— DE —
LEUGEN

STELLA GRAY

De leugen
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Stella Gray
Oorspronkelijke titel: *The Sham*

Omslagontwerp: Stella Gray
Vertaling uit het Engels: Marjolijn Huiberts
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave januari 2022
ISBN 9789403650814
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

— LUKA —

PROLOOG

MIJN BROER HOUDT IETS ACHTER.

Ik kijk over de tafel, net op tijd om hem te betrappen terwijl hij alweer een heimelijke blik uitwisselt met zijn vrouw Tori, en ik krijg onwillekeurig het gevoel dat ik elk moment weer een verrassing voor m'n kiezen ga krijgen. Misschien komt het door het meest recente schandaal dat boven het hoofd van mijn familie hangt, maar ik heb al maandenlang het knagende gevoel dat er een ramp dreigt.

Erachter komen dat je vader het meesterbrein is achter een notoir prostitutienetwerk waarmee miljoenen worden verdiend, doet dat met je, denk ik.

Toch is dit niet zomaar paranoia. Vanaf het moment dat Stefan en Tori vroegen of ik langskwam, wist ik dat er iets speelde – een familiediner is de gebruikelijke aanpak wanneer mijn broer iets belangrijks te bespreken heeft. Hij heeft vanavond al meer dan één peinzende stilte laten vallen, maar elke keer dat hij zijn mond opendoet, komt er niets anders uit dan koetjes en kalfjes, hier en daar onderbroken door Tori's typische geklets over haar lessen linguïstiek aan de Universiteit van Chicago.

Hier zitten we dan en eten we het laatste restje van de voortreffelijkste eend in rodewijnsaus ter wereld en ik wacht nog steeds tot ze me de ware reden van deze hele avond gaan vertellen.

‘Dit is de beste maaltijd die ik ooit heb gehad,’ zeg ik, terwijl ik mijn servet op mijn bord neerleg. ‘Wil je alsjeblieft tegen Gretna zeggen dat, wanneer ze zover is om op mijn schaamteloze omkoping in te gaan, ze van harte bij mij mag komen werken?’

‘Ik zou er maar niet op rekenen,’ zegt Stefan.

Hij weet dat ik al talloze keren heb geprobeerd zijn persoonlijke chef-kok over te halen, maar tot dusver is het me niet gelukt. Zo te zien hebben mijn charmes meer effect op vrouwen in de leeftijdscategorie achttien tot vijftig jaar. Mij hoor je niet klagen.

‘Fijn dat je het lekker vond,’ zegt Tori vriendelijk. ‘En ik weet dat Stefan het op prijs stelt je buiten het werk om te zien. Maar er is eigenlijk nog een andere reden waarom we je gevraagd hebben.’

En daar heb je het.

‘We bespreken het straks in de woonkamer,’ zegt Stefan. Het is meer een bevel dan een verzoek. Typisch. Mijn broer is wat je een control freak zou noemen.

‘Klinkt goed,’ zeg ik en ik doe mijn best dat serieus te menen. ‘Ik zie jullie daar.’

Tori glimlacht even terwijl zij en Stefan gaan staan en de borden beginnen af te ruimen.

Mijn schoonzus en ik hadden wat onenigheid toen we elkaar voor het eerst leerden kennen, al moet ik toegeven dat dat vooral aan mij lag. Ik had het te druk met de manhoer uithangen om respect op te brengen voor Stefans gearrangeerde huwelijk, en ik overschreed meer dan eens de grens met Tori, omdat ik vond dat ik haar weleens wilde uitproberen, zoals ik deed met iedere vrouw op wie ik mijn oog liet vallen. Achteraf gezien heb ik spijt van hoe ik me heb gedragen. Tori is niet alleen goed voor mijn broer, ze is geweldig.

Terwijl zij de tafel afruimen, ga ik naar de bank en neem ik de afgelopen paar maanden nog eens door. Wat zou Stefan met me willen bespreken? Nadat mijn vader in de gevangenis belandde en Stefan KZ Modeling overnam, dat ter nagedachtenis aan mijn

moeder nu Danica Rose Management heet, ben ik elke dag bij het bureau komen opdagen, op tijd en met een kom-maar-op-instelling, tussen haakjes.

Ik ga nog steeds naar clubs, maar na een korte periode bij de AA – waar ik beseftte dat hoezeer ik de alcohol ook als steunpilaar gebruikte, ik die niet echt nodig had om te overleven – heb ik mijn drankgebruik onder controle. Jezus, ik duik zelfs niet meer met zo veel vrouwen het bed in. Het zit namelijk zo: hoe meer energie ik in mijn baan stopte, des te minder ik in al mijn slechte gewoontes kon stoppen. Ik ben zo goed als een nieuw mens, en dat is tot nu toe verdomd saai.

Maar ik weet dat het zo beter is.

In mijn nieuwe rol als directeur neem ik audits af en contracteer en begeleid ik talent. Daarbovenop onderhoud ik ook officieus contact met onze opdrachtgevers, met andere woorden: ik slijm me een slag in de rondte. Telefoontjes, etentjes, borrels, netwerkbijeenkomsten – ik ben bij elke stap aanwezig geweest, waarbij ik iedereen heb verzekerd dat DRM volop inzet op integriteit en transparantie, en waarbij ik ervoor zorgde dat onze modellen voortdurend werden geboekt.

Nadat het bureau zeer publiekelijk uit de gratie was geraakt, ben ik tot het uiterste gegaan om het bureau, en mezelf, weer op de rit te krijgen. Dus als Stefan denkt dat hij mij kan ontslaan of degraderen zodat mijn directeursfunctie vervuld kan worden door iemand met meer ervaring, dan staat hem nog iets te wachten.

Hij en Tori komen ineens weer tevoorschijn, glimlachend met overdreven veel tanden, en Tori heeft een zwart met goud ingelegd dienblad vast met daarop een glazen kan koffie, suiker en melk, en drie mokken.

‘Zullen we afsluitend koffie doen?’ kwettert ze. ‘Het is cafeïnevrije Ospina, versgemalen. Stefan zei dat het je favoriet is.’

‘Koffiebonen van driehonderd dollar?’ zeg ik. ‘Nu weet ik zeker dat jullie iets bekostoven.’

‘Het is geen smeergeld,’ zeg Stefan, maar aan zijn opeengeklemd kaak en de stressrimpels op zijn voorhoofd te zien, kan ik nog niet met een gerust hart onderuit zakken.

Ik geniet van de geur nadat Tori me een kopje heeft aangereikt en dan neem ik een lange, bevredigende slok. Om eerlijk te zijn houd ik meer van de gebruikelijke cognac na het diner, maar ik stel het op prijs dat ze rekening houden met mijn nieuwe limiet van twee borrels per week – en ik ben liever honderd procent nuchter voor het geval dit gesprek slecht afloopt.

‘Goed dan, vertel op,’ zeg ik en ik neem ze in me op zoals ze tegenover me zitten in hun bij elkaar passende leren stoelen. ‘Sinds jullie twee me hebben uitgenodigd, ga ik al van het ergste uit. Zeg het nou maar.’

Ze wisselen nog een blik uit en Tori knikt onbeduidend naar mijn broer.

‘Oké.’ Stefan leunt voorover, schraapt zijn keel en zegt: ‘Om je de waarheid te zeggen, het bedrijf bevindt zich... eerlijk gezegd, in een kwetsbare positie.’

‘Daar ben ik me van bewust,’ zeg ik koeltjes. ‘Pap zit vast voor mensenhandel, de helft van onze modellen gaat tegen hem getuigen en de hele wereld weet dat hij het bureau als dekmantel gebruikte om ze als hoer aan het werk te zetten. Dat is de reden waarom ik zoveel heb overgewerkt om het schip weer op koers te krijgen. Ik ga ervan uit dat je gemerkt hebt –’

‘Je hebt fantastisch werk voor DRM gedaan,’ onderbreekt hij me. ‘Dat is het probleem niet.’

Ik frons. ‘Wat is er dan?’

‘Ik zeg het maar gewoon eerlijk, Luka. De eerstekwartaalcijfers waren diepdroevig en dit kwartaal ziet er nog slechter uit. We staan in het rood. Ik heb de personeelssalarissen uit eigen zak betaald.’

‘Wat?’ stamel ik.

‘Ik probeer je te vertellen dat de zaak het niet gaat volhouden,’ gaat Stefan verder. ‘Als de reputatie het bedrijf niet verbetert, en

snel, dan gaan we ten onder.’

Ik adem uit, mijn hoofd duizelt. Deze baan was bedoeld als de start van mijn nieuwe leven. Een kans om mezelf eindelijk te bewijzen. En nu staat alles op het punt in te storten.

Uiteindelijk zeg ik: ‘Hoe zorgen we ervoor de Danica Rose niet opgedoekt wordt?’

Ondertussen is Stefan gekalmeerd. Hij zit weer achterover en Tori houdt zijn hand vast.

‘Het kost een enorme berg goodwill om de mensen ervan te overtuigen dat wij geen monsters zijn,’ mijmert hij. ‘We kunnen het verleden niet uitwissen.’

Het is geen geheim dat de pers en de sociale media ons heeft verketterd om wat onze vader heeft gedaan. Ik heb mijn best gedaan daartegen te vechten, maar zelfs met al mijn geslijm en mijn chique MBA is een bedrijf redden na een enorme publiekelijke ondergang een zware dobber – en ik ben nog al doende aan het leren. Ik was nooit bij de bedrijfsvoering van het bureau betrokken, zoals Stefan.

Maar na paps arrestatie vertelde ik mijn broer dat ik me volledig voor het familiebedrijf zou gaan inzetten. Sindsdien heeft Stefan overduidelijk laten merken dat ik de toekomstige co-CEO kan worden als ik mijn mouwen opstroop en hard werk, de drank vaarwel zeg en ophoud met rotzooien. Dat heb ik dus gedaan. Blijkbaar was het niet genoeg.

‘Wat is het plan?’ vraag ik. Mijn koffie smaakt nu bitter. Hij koelt af in mijn beker.

‘We gaan de publieke opinie beïnvloeden,’ zegt Tori zelfverzekerd.

‘De publieke opinie beïnvloeden,’ herhaal ik knikkend. ‘Oké. Dus we geven de media een nieuw verhaal om zich op te storten. Iets waarmee hun aandacht wordt afgeleid en waardoor wij er weer menselijk uitzien. Ik ben van de partij.’

‘We zijn zo blij dat te horen,’ zegt Tori en ze schenkt me een bemoedigende glimlach.

Zoals ik al zei, ik wist niet zo goed wat ik met haar aan moest toen ze voor het eerst in het leven van mijn broer opdook via een gearrangeerd huwelijk. Wie deed zoiets tegenwoordig nou nog? Bijna huiver ik.

Hoewel, zo te zien werkt het voor hem, dat moet ik toegeven. Hij is veranderd en zelfs ik heb er niets op aan te merken. Dankzij Tori is hij een veel evenwichtigere, rustigere versie van zichzelf geworden. Hoe dan ook, je zult mij voor geen goud zien hokken met een gearrangeerde echtgenote. Of met welke echtgenote dan ook, wat dat betreft. Ik geniet veel te veel van al die bloedgeile meiden om te gaan settelen.

‘Prima. Iets nieuws. Laat me even nadenken.’ Ik spreid mijn handen. ‘Wat dacht je van een paar reclames op social media met onze modellen die vertellen hoe zij hun carrières bij ons zijn begonnen? Misschien kan ik een fotoshoot regelen van een aantal van onze nieuwe diverse modellen terwijl ze knuffelen met huisdieren uit het plaatselijke asiel. Iedereen is gek op puppy’s. Of we laten onze werknemers wat vrijwilligerswerk doen en geven daar ruchtbaarheid aan?’

Stefan schudt zijn hoofd. ‘Nee. We moeten ons op jóú focussen.’

‘Op mij? Waarom?’

Hij kijkt tersluiks naar Tori en zij zet haar kopje neer en klemt haar handen ineen.

‘Het is niet alleen de reputatie van het bureau dat problematisch is...’ Ze glimlacht voorzichtig. ‘Het is de jouwe. De laatste tijd word je door de media aan de schandpaal genageld –’

‘Dat zijn allemaal klootzakken.’ Ik kan het niet laten haar te onderbreken. ‘Ik kan de deur niet uit zonder een camera in mijn gezicht en de helft van de tijd plakken ze verzonnen headlines over foto’s van een jaar geleden waarop ik stomdronken ben –’

‘Ze hebben een hekel aan je,’ zegt Stefan instemmend. ‘We hebben allemaal ons best gedaan om het merk DRM weer op te poetsen, maar jij bent er schijnbaar op gebrand het imago van de

Zorics in de goot te houden.’

‘Dat is niet eerlijk.’ Ik leun voorover en mijn woede steekt de kop op. ‘Ik ben heus niet de enige vijftientigjarige die in het weekend zo nu en dan graag een striptent bezoekt, of die een paar vrouwen uit de club mee naar huis neemt om te n-’ Stefan schraapt zijn keel. ‘Voor de gezelligheid,’ besluit ik.

‘Maar jij bent de enige die voor een bedrijf werkt dat voorheen werd geleid door een handelaar in gedwongen prostitutie. En het is algemeen bekend dat jij met de helft van de modellen naar bed bent geweest. Dat is geen goed imago,’ merkt hij hardvochtig op. ‘De laatste headline die ik zag noemde jou een op seks en geld belust monster dat in de voetsporen treedt van de gevallen Zoric-patriarch –’

‘Nou, wat dan nog? Probeer je me te ontslaan?’ zeg ik en onder-tussen tik ik ongeduldig met mijn vinger tegen mijn koffiekopje. ‘Luister, ik doe waar ik zin in heb. Vindt de media dat maar niks? Dat is dan hun probleem.’

Stefan sprong bijna op. ‘Dat is het dus niet, Luka. Het is óns probleem.’

Ik heb niks meer te zeggen, want ik weet dat hij gelijk heeft. Ik sla de rest van mijn lauwe koffie achterover alsof dat het drankje is waar ik op dit moment zo wanhopig naar snak.

‘Luka,’ komt Tori zachtjes tussenbeide. ‘Je bent de beruchtste playboy in Chicago. Wij weten dat jij veranderd bent, maar het publiek moet een grotere inspanning zien.’

Ik leun naar achteren en mijn stem druipt van het sarcasme. ‘Ik heb me niet gerealiseerd dat ik het boegbeeld van het bureau ben. Wat een feest om ineens te beseffen dat ik als énige het complete gezicht van ons familiebedrijf ben.’

‘Jij bent de onderdirecteur van de afdeling Talent én een Zoric die de pech heeft op te groeien onder het oog van de publieke belangstelling. Natuurlijk ben je een gezicht van dit bedrijf,’ zegt Stefan. ‘Wil je dit alsjeblieft serieus nemen?’

Opeens valt het kwartje als een fysieke vuistslag: hij is teleurgesteld in me. Voordat de criminele activiteiten van mijn vader in rook opgingen, was er niemand in de familie die de moeite had genomen teleurgesteld, of wat dan ook, in mij te zijn. Hun goedkeuring maakte eigenlijk nooit wat uit.

Tot nu.

Mijn moeder stierf toen ik pas vier was en mijn vader was zo'n verschrikkelijk schoolvoorbeeld van een workaholic dat ik met mijn broer en zus werd opgevoed door een rits nanny's. Zelfs als kind was Stefan opstandig en ongemanierd, en ons zusje Emzee was de baby, maar onze nanny's zeiden altijd dat ik het perfecte engeltje was – ik had al op jonge leeftijd geleerd hoe ik mijn zin moest krijgen bij een vrouw. Ze verwenden me tot op het bot. Met als resultaat dat ik opgroeide terwijl ik alles deed waar ik maar *fucking* zin in had, zonder al te veel consequenties.

Tegen de tijd dat de puberteit aanbrak, had ik al geleerd dat er geen blunder afschuwelijk genoeg was om de aandacht van mijn vader te trekken. Het maakte niet uit of ik met de babysitters van Emzee naar bed ging, een van mijn vaders Porches de struiken in reed, of de complete drankvoorraad achterover sloeg. Ik was onzichtbaar. Dus zoals de zaken er nu voorstonden – van voornamelijk genegeerd worden naar opeens gebukt gaan onder verwachtingen en verantwoordelijkheden – was een ongemakkelijke overgang geweest. Ik vind het echt niet erg te doen wat het beste is voor mijn familie, maar ze zouden me verdomme best kunnen matsen.

Ik laat mijn schouders iets hangen en leg mijn onderarmen op mijn knieën. 'Ik drink nog amper wat, maar als jullie dat willen dan ga ik niet meer zo veel daten. Dan word ik niet meer met zoveel willekeurige vrouwen gespot.'

Ik had al het mes in mijn onenightstands gezet en de vrouwen waarmee ik onlangs uit ben gegaan waren zeker op geen enkele manier bij ons modellenbureau betrokken. Zelfs ik was zo snugger te beseffen dat ik niet met de modellen kon blijven neuken, na wat

mijn vader had gedaan.

Tori neemt een slokje koffie en trekt mijn aandacht. 'We moeten gezinsvriendelijk overkomen. Als een fatsoenlijke, stabiele onderneming.'

Ik word overspoeld door een golf van opluchting. Dat is makkelijk. 'Prima, dan krijgen jullie twee een baby. De mensen zijn gek op baby's. Kijk of je kunt mikken op een tweeling of een drieling, ja? Probleem opgelost. Zijn we nu klaar?'

Ik ga staan, maar door de stem van mijn broer bevries ik. 'Ga zitten.'

Stefan kijkt naar het plafond terwijl zijn kaak verstrakt en Tori fronsend zegt: 'Wij gaan geen kinderen krijgen alleen maar om de pr-status van het bureau op te krikken. Trouwens, we hebben onze handen nog steeds vol aan het wennen van de rol van Max en Anna in ons leven.'

Het was voor Tori een schok geweest te ontdekken dat ze een halfbroertje van zeven heeft, en ze is langzaam bezig Max en zijn moeder (de ex-vriendin van Stefan, als je dat kunt geloven) in haar leven toe te laten. Ze steekt een hand op om me te laten nadenken, alsof ze weet wat ik hierna misschien ga zeggen. 'En we hebben daar al zoveel mogelijk positieve pr uitgesleept als maar kan. We willen geen overkill.'

'Ik begrijp wat je zegt,' zeg ik. 'Maar jullie kijken me alle twee aan alsof jullie willen dat ik iets doe. Jullie zijn gek als jullie denken dat ik een kind ga krijgen. En waag het niet een hond voor te stellen, want dan weet ik zeker dat jullie allebei de weg kwijt zijn.'

Tori en Stefan kijken elkaar aan en opeens krijg ik het gevoel dat ik me maar beter schrap kan zetten.

'We hadden iets opvallender in gedachten,' zegt Tori vriendelijk. 'Zoals?'

Tori schraapt haar keel en werpt daarna een veelzeggende blik op mijn broer.

Stefan kijkt me recht aan. 'Jij moet trouwen.'

BROOKLYN

HOOFDSTUK 1

IK HAD NOOIT GEDACHT DAT IK DEZE KANS NOG ZOU KRIJGEN.

Mijn zwarte naaldhakken klikken keihard op de vloer terwijl ik binnenstap bij Danica Rose Management, voorheen bekend als KZ Modeling. Het voelt onwerkelijk dat ik het tot deze kantoren heb geschopt. Drie jaar geleden had ik de kans om audities bij hen te doen, maar dat liep al gauw op een ramp uit en ik heb nooit doorgezet. Dus toen een vriendin me over deze laatste *call* vertelde, heb ik een rechtstreekse vlucht van LA naar Chicago geboekt. Ik ga echt niet nog een poging mislopen om mijn dromen waar te maken.

Ondanks alle slechte pr van de laatste tijd is dit bureau niet aan de top gekomen zonder alle ins en outs van het vak te kennen, zonder te weten hoe succesvolle carrières gelanceerd moeten worden en hoe ze relevant moeten blijven. Misschien dat die negatieve publiciteit zelfs wel in mijn voordeel werkt, als dat betekent dat er minder modellen naar deze audities komen.

Heel even vraag ik me af of hij hier zal zijn. Bij die gedachte maakt mijn maag een saltootje, ook al herinner ik me dat hij vertelde dat ondergeschikte klusjes zoals audities te min voor hem waren. Hij had gezegd dat hij alleen met reeds gevestigde topmodellen werkte. Achteraf gezien had ik gelijk moeten inzien dat dat soort arrogantie niet goed voor me zou aflopen. Toch loopt

er een kleine rilling over mijn rug als ik me hem hier voorstel. Dit is tenslotte zijn terrein.

‘Kom je hier voor de auditie?’ De prettige stem van een vrouw achter de glimmende zwarte receptie trekt mijn aandacht.

Ik loop naar haar toe en werp een blik op het klembord dat daar ligt. Zo te zien zat ik ernaast wat die negatieve publiciteit betreft. De bladzijde staat van boven naar beneden vol namen.

‘Ja,’ zeg ik en ik probeer mijn stem zelfverzekerd te laten klinken, ondanks dat ik het spannend vind hier te zijn. ‘Brooklyn Moss, waar kan ik tekenen?’

Ik zet mijn handtekening en loop daarna naar de wachtruimte die ze aangeeft. Het kantoor is precies zoals ik me het had voorgesteld: prachtig, modern en ruim, met veel chroom, glas en zwart leer. Aan de muren hangen ook enorme ingelijste foto’s, niet van modellen, maar van adembenemende landschappen en architectuur, zoals iets uit de *National Geographic*. Door de kamerhoge ramen kan ik de stad Chicago zien, die zich kilometers lang uitstrekt.

Het open zitgedeelte waar de rest van de modellen wacht, zit bomvol. Ik zie alleen maar glimmende lippen en perfecte, glanzende haren, lange benen en gebogen wenkbrauwen. Ik had niets minder verwacht. Misschien dat ik tussen de meeste menigtes opval, maar bij een *casting call* voor modellen ben ik gewoon het zoveelste knappe smoeltje.

Toen ik pas begon, was ik ervan overtuigd dat mijn gretigheid en vastberadenheid om hard te werken en mijn ‘alles op alles’-mentaliteit me naar de top zouden brengen. Dat als ik het maar graag genoeg wilde, ik het voor elkaar zou krijgen. Nu? Ik ben de eerste om toe te geven dat ik verschrikkelijk naïef was. Mijn oudere ik heeft uit ervaring geleerd dat ik een meedogenloos vak heb gekozen, dat de concurrentie moordend is.

Geboekt worden voor klussen is moeilijk, zelfs met een gezicht zoals het mijne. Ik doe daar niet verwaand over; ik weet gewoon

dat ik een buitengewoon gezicht heb – mensen zeggen als sinds mijn tienerjaren dat ik model zou moeten worden. Volgens mij was het in het Midwesten makkelijk om op te vallen met mijn vaders lengte en krachtige kaaklijn, en de prachtige olijfkleurige huid en ongelooflijke jukbeenderen van mijn Italiaanse moeder. Het schoonheidsvlekje net boven mijn getuitede lippen is de kers op de taart – ik heb in wezen de genetische loterij gewonnen. Maar zelfs met dit schoonheidsgeschenk heb ik de topmodellenstratosfeer niet bereikt. Nog niet.

Misschien wordt vandaag wel mijn grote doorbraak.

Ik dwing mezelf nonchalant te kijken en snel voorbij een paar banken afgeladen met verwachtingsvolle jonge vrouwen, die stuk voor stuk doen alsof ze me de maat niet nemen. Er is nergens plek om te zitten, dus leun ik tegen de muur en probeer goed rechtop te blijven staan. Daarna kijk ik om me heen naar alle anderen, met mijn blik zo vriendelijk en open mogelijk. Ik mag dan wel ambitieus zijn, en natuurlijk ben ik competitief, maar ik ben niet het meedogenloze type. Negenennegentig procent van ons gaat het tenslotte niet halen. Er is geen enkele reden om niet aardig te zijn. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje.

Helaas zien de meeste andere modellen dat toch anders.

Ik schat dat hier ongeveer vijftig meisjes zijn en ik bekijk aandachtig hun gezichten om te zien of ik iemand herken. Toen ik op de middelbare school zat, was ik redelijk succesvol in de Chicago-scene. Als model voor plaatselijke bedrijven stond ik in advertenties en trok ik steeds meer de aandacht in de omliggende staten. Audities waren destijds een eitje; scouts wierpen een blik op mijn ‘exotische’ gezicht, maakten een paar foto’s en wierpen me zo snel klussen toe dat mijn hoofd ervan tolde. Maar uiteindelijk kwam alles tot stilstand en realiseerde ik me dat ik een manager nodig had. Regelmatige klussen en landelijke publiciteit vroegen om een bureau zoals KZ Modeling.

Zo lang ik me kan herinneren had ik mijn oog al op KZM laten

vallen, net zoals de meeste van deze vrouwen vermoed ik, maar ik had nog nooit een afspraak kunnen krijgen... tot nu.

Ik veronderstel dat de recente pogingen van het bedrijf om zichzelf op te poetsen een stuk verder gaan dan het veranderen van de naam in Danica Rose Management – dat ze op zoek zijn naar onontdekt talent om als nieuw gezicht van het bedrijf te fungeren. Dat betekent dat ze degenen die ze als volgende contracteren de hemel in zullen promoten. Dat ze enorme internationale campagnes zullen inboeken. Misschien dat ze hen op het vliegtuig zetten voor fashionevenementen of op de rode lopers van Hollywood laten lopen. Mijn hoofd duizelt van alle mogelijkheden. Dit wil ik. Ik ben er klaar voor.

De geur van een prikkelende eau de toilette voor mannen roept herinneringen op, maar als ik om me heen kijk, zie ik niemand, behalve de rest van deze verwachtingsvolle mensen, allemaal vrouwen. Desondanks schiet mijn hartslag omhoog en bonkt die hard in mijn borst terwijl mijn lippen beginnen te tintelen. Die kus... Die lippen op de mijne...

Shit, Brooklyn, kappen nou. Ik geef mezelf in gedachten een schop onder mijn kont. Ik mag de misstappen uit mijn verleden mijn toekomst niet laten verpesten. Ik heb al een keer mijn kansen bij dit bureau verknald, dat doe ik niet nog eens.

‘Wil je zitten?’ Een blondine zet haar benen naast elkaar en schuift naar het randje van de poef waar ze op zit, terwijl ze erop klopt. Ze heeft een zwartleren rok aan, die tot haar knieën komt, en een strakke witte blouse. Haar outfit hangt tussen professioneel en sexy in en haar gezonde, frisse uiterlijk schreeuwt jeugdigheid uit. Ze zal niet veel ouder zijn dan achttien.

Ik knipper met mijn ogen en voel me als tweeëntwintigjarige ineens oud. Maar ik glimlach evengoed.

‘Graag, dank je.’ Ik ga zitten en hou mijn houding kaarsrecht, maar toch ontspannen.

‘Ik ben Marin.’ Ze neemt een tijdschrift door en overhandigt

mij er gedachteloos eentje. 'Je kunt net zo goed gaan bladeren. Dat vermindert de spanning.'

'Ik ben Brooklyn,' zeg ik. Ik neem het blad aan, maar sla het niet open. Haar hand trilt lichtjes terwijl ze de pagina's te snel omslaat om ook maar iets op te kunnen nemen. Ik vertel haar niet dat ik al genoeg audities heb gedaan, waardoor de zenuwen niet langer van toepassing zijn. Voor mij is er geen spanning meer. Alleen nog maar ijzeren vastberadenheid en hoop.

Heel subtiel bekijk ik haar en neem haar profiel in me op terwijl ze haar hoofd kantelt en haar haar achter haar oor stopt. Ze is een klassieke schoonheid, heeft een symmetrisch gezicht met volle lippen, ronde wangen en een perfect voorhoofd. Ik zie haar voor me in een witte jurk, in de straten van Bellagio met een *gelato* in haar hand. Ik zou haar vastleggen op het moment dat de straatverlichting aan gaat om de al gedempte gouden en gele tinten van de gebouwen te verzachten, met op de achtergrond de zachtheid van het Comomeer terwijl ze recht in de lens grijnst.

Wat een Instagram-foto zou dat zijn.

Ze kijkt op en betrapt me terwijl ik haar aanstaar. Glimlachend gaat ze weer verder met haar vurig geblader. 'Ben je nieuw? Ik zou me jouw gezicht moeten herinneren als ik je hier al eens eerder heb gezien.'

Ik wil in lachen uitbarsten. Nieuw? Chicago is mijn geboortestad. Ik woon hier al drie jaar niet meer, maar mijn gezicht siert nog steeds enkele reclames in de stad.

'Ik woon nu in LA, maar ik ben hier opgegroeid.'

Dat trekt haar aandacht. 'Echt waar? Ik zou denken dat dit bureau je allang weggekaapt had. Ik bedoel, kijk nou eens naar dat gezicht.' Ze zwaait met een hand rond mijn hoofd. 'Je ziet er absoluut niet uit als wie dan ook. Ik had zelfs verwacht dat je een accent zou hebben.'

Opnieuw vang ik een vleugje op van die mysterieuze eau de toilette. Nee, daar ga ik niet heen. Daar ben ik overheen.

‘Het was nogal moeilijk voor me om in Chicago door te breken.’ Dat is zeker waar. Er is geen enkele reden waarom ik in detail moet treden over mijn vernederende afgang bij KZM, de daaropvolgende duikvlucht van mijn carrière, of het feit dat ik wanhopig een nieuwe start nodig had en een plekje waar ik mijn wonden kon likken.

‘Wat deed je besluiten het in LA te proberen?’ Ze vouwt haar tijdschrift dicht en legt haar handen, met de handpalmen omlaag, erbovenop. Haar blik is gretig, alsof ik misschien enige wijsheid heb te schenken.

‘Ik denk dat ik gewoon klaar was voor iets compleet anders,’ zeg ik, ‘en die kans kwam precies op het juiste moment voorbij. Ik heb een aardig groot socialmedianetwerk, dus –’

‘Ben je een influencer, of zoiets?’ onderbreekt ze me.

‘Zo zou je het kunnen noemen,’ zeg ik onverschillig. ‘Ik promoot modellenwerk, een paar producten, mijn fotografie. In de loop der jaren heb ik veel volgers gekregen en uiteindelijk een aantal vrienden gemaakt. Mensen met wie ik elke dag chat en persoonlijke gesprekken voer. Een leuke gozer, Mateo, zei steeds tegen me dat ik naar LA moest vliegen om langs te komen. Dus ging ik. En sindsdien ben ik daar gebleven.’

‘Ahhh, wat romantisch.’ De ogen van het meisje lichten op. ‘Dus jullie zijn voor elkaar gevallen?’

Ik moet lachen. ‘Niet zoals jij bedoelt. Mateo is meer... zoals de beste vriend van wie je nooit wist dat je die had. Tijdens dat weekend keken we films uit de jaren tachtig, aten we Mexicaanse gerechten en dronken we champagne uit plastic bekertjes op het strand. Toen mijn Uber voor de deur stond om me naar LAX te brengen, besefte ik dat ik het vooruitzicht op weer een winter in Chicago niet aankon.’

‘Ik snap je helemaal.’ Marin knikt meelevend. ‘Dus ben je gebleven.’

‘Ja. We vonden in West Hollywood zo’n appartementengebouw

in een Normandische stijl en het stort zo ongeveer in, maar... het is gewoon zo mooi daar. Mensen zeggen dat LA een autostad is, maar waar wij wonen kun je overal waar je maar wilt heenlopen. En het is altijd lekker warm.'

'Klinkt heerlijk,' zegt ze. 'Word je daar voor veel klussen geboekt?'

Ik haal mijn schouders op. 'Een paar. Maar niet genoeg voor de huur, dus werk ik als serveerster in een klein luxueus restaurant. Maar dan loop ik alle *go sees* mis, aangezien ik niet elke keer kan afbellen als er iets veelbelovends voorbijkomt.'

'Ja,' kirt Marin meelevend. 'Ik heb mazzel dat ik thuis woon en parttime werk.'

'Ik wil gewoon niet dat ik mijn beste jaren verspil met het bijeencharrelen van fooi terwijl ik me op mijn grote doorbraak zou moeten focussen, weet je wel? Mateo is ook model en hij doet het geweldig, maar nu ben ik klaar om aan de beurt te zijn. Ik ben blij dat ik die sprong heb gewaagd, en het is tot nu toe een belevenis, maar ik ben klaar voor de volgende stap. En dus ben ik hier.'

Bij de gedachte aan Mateo onderdruk ik een kleine steek van jaloezie. Hij en ik gingen altijd samen naar audities, maar toen belandde zijn carrière door gelukkig toeval in een stroomversnelling, dankzij een klus voor Lady Gaga's make-uplijn. Hij wordt nu ontzettend veel gevraagd en krijgt zo veel opdrachten aangeboden dat hij ze zowaar *moet afslaan*. Ik ben trot op zijn succes, maar ik vraag me daardoor wel af of ik mijn halte heb gemist.

Daardoor werd ik ook gedwongen te beseffen dat ik een knoop door moet hakken. Of ik ga helemaal voor een modellenloopbaan, doe alles wat maar mogelijk is om door te breken en zet me volledig in voor dit carrièrepad, of ik moet mijn nederlaag slikken en gaan studeren, me misschien wel inschrijven voor een fotografie-opleiding. Hoe dan ook, ik moet iets anders te doen hebben met mijn leven, naast het serveren.

Gelukkig heb ik nog even om dat allemaal uit te zoeken. Mateo besloot met me mee te gaan naar Chicago en heeft een appartement hier in Wicker Park gehuurd. Hopelijk kan ik iets voor elkaar krijgen.

Ik ben ergens benieuwd naar. ‘Hoe ben jij achter deze auditie van vandaag gekomen?’ vraag ik.

‘De agent van een vriendin vertelde het me,’ zegt Marin. ‘Ze zei dat het geen gebruikelijke casting call was, maar ze kon me geen nadere bijzonderheden geven. Het is KZ, ik bedoel Danica Rose, dus natuurlijk ben ik gekomen, nadere bijzonderheden of niet.’ Ze gaat zachter praten. ‘Het gerucht gaat dat ze snakken naar nieuwe gezichten.’

‘Juist. Dat dacht ik al. Ook al zie ik hier geen mannen.’

Marin haalt haar schouders op. ‘Waarschijnlijk houden ze aparte audities voor de jongens.’

‘Hmm. Dat klinkt wel logisch, denk ik.’

De vriendin die mij deze tip gaf, zei al dat het contract waar het om gaat, omgeven is door enige geheimzinnigheid. Wat me alleen maar nog enthousiaster maakte. Wat het ook is, het is groots. En ik heb groots nodig, voordat mijn dromen door mijn vingers glippen – ook al zouden mijn ouders daar ongetwijfeld blij mee zijn.

Zij waren nooit zo verrukt met mijn beroepskeuze. Zelfs op de middelbare, toen ik echt geld verdiende met modellenwerk, probeerden ze me over te halen om iets anders na te jagen. Ze hebben, toen ik minderjarig was, de toestemmingsverklaringen voor mijn contracten getekend, maar dat ging altijd met tegenzin gepaard.

Ik dacht altijd dat als ik maar één grote landelijke klus kon binnenslepen, ze eindelijk zouden inzien dat al dat harde werken de moeite waard was. Dat ik iets bereikt had. Ze zouden eindelijk trots zijn.

Aan het einde van de gang gaan de matglazen deuren met het Danica Rose-logo open en een brunette met ronde vormen in

een donkerblauw broekpak beent naar buiten. Haar passen zijn zelfverzekerd, maar haar blik is dat absoluut niet. Iedereen kijkt naar haar en zacht gefluister klinkt door het vertrek. Ik weet zeker dat ze zich allemaal afvragen wat er zich achter die deuren heeft afgespeeld. Ik doe dat in elk geval wel.

De brunette loopt naar de tafel met versnaperingen en schenkt een beker komkommerwater uit een karaf. Ze neemt een klein slokje en klemt daarna dat papieren bekertje tegen haar borst alsof ze in gedachten is verzonken.

‘Oké, ik brand van nieuwsgierigheid.’ Marin schiet van de poef en gaat naar de brunette toe. Gelukkig zit ik zo dichtbij dat ik hen kan horen praten. Alle anderen strekken hun nekken uit om hetzelfde te doen.

‘Wat is er gebeurd, daarbinnen?’ vraagt Marin voorzichtig. ‘Gaat het met je?’

De brunette neemt nog een slok en gooit het bekertje in de vuilnisbak. ‘Het gaat prima. Er werden wat foto’s gemaakt en er werden een paar vreemde vragen gesteld en... dat was het. De tijd was om.’

‘Wat voor vragen? Zoals je maten, of je ervaring?’

‘Nee.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Zoals... of ik huisdieren heb, of ik in het centrum zou willen wonen, of ik slechte gewoontes heb. Gewoon vreemde dingen. Niet het gebruikelijke. Ik weet niet eens wie de opdrachtgever is.’

Verward trekt Marin haar gezicht samen.

‘Brooklyn Moss.’

Ik richt mijn aandacht onmiddellijk op die glazen deuren, waar een vrouw me wenkt met een tablet in haar hand. Ik zoek oogcontact met Marin terwijl ik ga staan en met mijn handen over mijn skinny jeans strijk.

‘Succes,’ fluistert ze, voordat ze zich weer naar de brunette omdraait.

Ik glimlach naar haar, ga kaarsrecht staan en gooi mijn haar

naar achteren. Het spel kan beginnen, en ik pak de focus die ik altijd heb als ik voor een camera sta. Ik voel me zelfverzekerd. Voorbereid. De adrenaline die door me heen raast is een goed teken, een krachtig teken. Ik kan dit.

Die woorden herhaal ik stilletjes terwijl ik door de gang loop. De dame met de tablet knikt me toe, duwt de deur open en gebaart dat ik door mag lopen. Ik stap naar binnen.

En blijf stokstijf staan.

Wat is dit in hemelsnaam?

Het vertrek is leeg, op een man in een donker pak na, die aan de overkant achter een groot zwart bureau zit. Zijn hoofd is gebogen terwijl hij iets opschrijft, maar mijn hart bonkt door deze vertrouwde aanblik.

Nee, dit kan niet.

Hij kijkt op en mijn hart komt slappend tot stilstand.

Hij is het. De man die me gouden bergen beloofde en die nooit meer van zich liet horen nadat we met elkaar naar bed waren geweest. De man die mijn eerste kans bij dit bedrijf verpestte, mijn eerste kans om door te breken en mijn carrière een boost te geven.

Luka Zoric.

DRIE JAAR GELEDEN

BROOKLYN

HOOFDSTUK 2

HET WAS DE GROOTSTE FASHIONSHOW DIE IK TOT DAN TOE had gedaan.

Een stel veelbelovende ontwerpers waren in Chicago neergestreken om hun nieuwe kledinglijnen te lanceren in aanwezigheid van de plaatselijke modepers en dat had nogal wat opwinding veroorzaakt. De nieuwe manager bij wie ik onlangs had getekend, had echt zijn nek voor me uitgestoken door me voor die show te boeken. Ik bedoel, ik liep liever op de catwalk in Milaan, maar om gekleed te worden door de landelijke top van designers zodat ik gewoon gefotografeerd kon worden terwijl ik in die kleding paradeerde was een enorme impuls voor mijn carrière. Bovendien zouden er landelijke bureaus zoals KZ Modeling aanwezig zijn en ik probeerde al een tijdje hun aandacht te trekken. Ik was negentien en werkte me omhoog. Ik ging ervan uit dat het slechts een kwestie van tijd was voordat zij me opmerkten, hoopte ik, maar het kon geen kwaad om ze een klein zetje te geven.

Ik probeerde me op mijn passen te focussen, met mijn ogen op een punt in de verte gefixeerd en mijn kenmerkende Mona Lisa-glimlach op mijn gezicht. Toch kostte het me elke gram zelfbeheersing die ik in me had om niet met een triomfantelijke grijns naar het publiek te kijken terwijl ik op de catwalk liep. Alleen al de wetenschap dat al die agenten daar zaten, dat ze naar mij keken,

betekende alles voor me.

Nu is dat allemaal achter de rug. Ik ben euforisch en high van de adrenaline, nog steeds gekleed in een van de ontwerpen van de show. Een zwartsatijnen jurk met een laag uitgesneden lijfje, doorvlochten met dunne reepjes stof over mijn borst en langs mijn heupen, en een strokenrok die mijn kont amper bedekt. Die jurk heeft wat van een sexy sm-kostuum voor elfjes, maar ik vind hem leuk. De ontwerper vroeg of ik hem op de afterparty wilde dragen en daar had ik zonder aarzeling mee ingestemd. Als ik zo kijk naar de modebewuste vrouwen om me heen, ben ik blij dat ik dat gedaan heb.

Ik ben nog nooit op zo'n feest geweest en alleen al de uitnodiging om na de show aanwezig te zijn doet rare dingen met mijn gedachten. Ik voel me uitgelaten en niet helemaal mezelf. Sommige gezichten komen me bekend voor, maar eigenlijk ken ik hier niemand. Daar komt wel verandering in als ik me onder de mensen begeef. Ik ben nooit zo goed geweest in netwerken, maar ik heb mezelf als doel gesteld om wat extravertter te zijn. Je moet wel, in deze bedrijfstak. Er is schoonheid en talent genoeg. Wie je kent is waar het allemaal om draait.

Het dakterras is tot de perfectie aangekleed: er hangen sfeervolle lichtsnoeren, dikke fluwelen gordijnen en er staan potten vol exotische bloemen en tropische struiken, die samen een betoverende achtergrond vormen, die bezaaid is met kleine hartvormige lichtjes. Een complete bar omsluit één kant van het terras en aan de andere kant speelt een band op een podium. Chic meubilair staat in groepjes her en der verspreid, zodat mensen kunnen zitten en kletsen. In schaarsverlichte hoekjes zijn zelfs een paar afgeschermd plekje weggestopt. Dat weet ik alleen maar omdat de mensen die zich daar bevinden niet lijken te beseffen dat er meer licht is dan ze denken.

Nadat ik de camera-instellingen op mijn telefoon heb aangepast vanwege het contrast tussen licht en donker, maak ik een

paar testshotjes van het decor, ontdek ik mijn muzen en maak nog wat foto's totdat ik tevreden ben met het resultaat. Op mijn foto's is de groene, bloemrijke achtergrond ongelooflijk mooi, alsof die uit een sprookje komt. Mijn volgers op social media zullen het geweldig vinden.

Ze zullen al deze foto's geweldig vinden.

Ik heb duizenden volgers en elke dag worden het er meer. Misschien komt dat wel door mijn werk, maar ik denk liever dat het door mijn vaardigheid als fotograaf komt. Ik word door meer dan alleen hoe iets eruitziet aangetrokken, maar door hoe iets vóél't, en hoe meer ik oefen om precies de juiste hoeken, opstellingen en belichting te krijgen, des te beter ik word in het vastleggen van dat gevoel. Weet je, iedereen kan een foto nemen van een smeltend ijsje op de Navy Pier in juli, maar mijn doel is díé foto te maken waardoor je dat pure, kinderlijke gevoel van plezier krijgt wanneer je zo'n ijs hoorntje op een perfecte zomerse dag verslindt.

'Sorry, hoor.'

Verbaasd door die onbeleefde stem kijk ik om en besef ineens dat ik in de weg sta voor mensen die de fotoachtergrond willen gebruiken. Zoals gewoonlijk ging ik geheel op in het maken van foto's. Mijn gezicht gloeit terwijl ik me verontschuldigen snel opzij ga. Een oogverblindend stel poseert stijfjes voor een professionele fotograaf die een foto van hen maakt.

Ik werp stiekem een kritische blik op de digitale foto – ik zou de vrouw iets naar links verplaatsen om de schittering van haar glinsterende lijfje te benadrukken, mijn eigen positie aanpassen totdat ik de fonkeling kan vangen van de diamantenketting die in het kuiltje van haar hals ligt en haar partner de opdracht geven haar aan te staren. Daarna zou ik met de scherptediepte gaan stoeien om die ietwat wazige, dromerige sfeer te verkrijgen voor de achtergrond –

'Champagne, mevrouw?'

Een glimlachende kelner gebaart met de ene hand terwijl hij

met de ander een blad vol elegante champagneglazen vastheeft. Knikkend pak ik er eentje voordat hij beseft dat ik nog geen eenentwintig ben. Maar hij loopt weg zonder vragen te stellen en ik bedenk dat het hem niks kan schelen hoe oud ik ben. Hij wordt betaald om alcohol te schenken, niet om zich zorgen te maken wie het opdrinkt.

De spanning is terug en ik neem heimelijk een slokje champagne. Ik proef een volle, zoete explosie op mijn tong dat kietelend mijn gehemelte mousseert. Als alle afterparty's zo zijn, dan ben ik van de partij.

'Niet verder vertellen,' fluistert een mannenstem samen-zweerderig in mijn oor en door de nabije warmte van zijn mond en de geur van zijn eau de toilette lopen de rillingen over mijn rug, 'maar ze schenken flessen van Louis Roederer ter waarde van tweehonderd dollar in nepkristallen glazen. Wat onbeholpen.'

Grijnzend draai ik me om naar de bron van die sexy stem en sta recht tegenover een paar groene ogen, glanzend achterovergekamd donker haar en een lichaam dat perfect gemaakt is voor een smoking... of misschien is het wel andersom. Ik kan er echter niet over nadenken, want blijkbaar doen mijn hersenen het niet meer.

En mijn longen ook niet.

Luka Zoric tovert de kuiltjes in zijn wangen tevoorschijn, alsof hij me zojuist stiekem een geheimpje heeft verteld. Ik heb hem nog nooit ontmoet, maar ik weet precies wie hij is. Iedereen in dit wereldje weet wie hij is. Hij is de jongste zoon, de playboy, van Konstantin Zoric, eigenaar van KZ Modeling. Ik heb alle Zorics vaker in de roddelbladen en op social media gezien dan ik wil toegeven. Ik volg hun accounts en natuurlijk is Luka, dankzij dat goddelijke gezicht, een plaatje om te zien wanneer je tijd over hebt om te scrollen.

'Nou,' breng ik uiteindelijk uit. 'Dat is... jammer.'

O god. Was dat het beste wat ik kon verzinnen?